

KEPA MURUA

A SZERELEM
FEKETE MACSKÁJA

Spanyolból fordította:
DABI ISTVÁN

A fordítás a CALAMBUR (Poesía, 126, Madrid, 2011) kiadása alapján készült.

TARTALOM

AZ ÉLETEM NEVE
CSAK ŐK KETTEN
A SZERELEM FEKETE MACSKÁJA
KÉRDEM ÖNMAGAMTÓL
AZ ÉN PICI SZÍVEM
LEGYEN AZ ENYÉM
AZ ANYÁM
A LÁNY NÉHA
ÖNARCKÉP PALETTÁVAL
AZ APÁM
ÖNARCKÉP VÉRVÖRÖS VITORLÁVAL
ÖNARCKÉP NŐI AKTTAL
ÖNARCKÉP UTCÁVAL A HÁTTÉRBE
ENGEDÉLY A SZERELEMRE
SZERELEM-BLUES
A FEKETE MACSKÁK
BOCSÁNATKÉRÉS BLUES
A SZERELMI HAZUGSÁG
BIZONYTALAN BLUES
A FEKETE TŰZ-MACSKA
ÁZTATÁS-BLUES
A TEJ-KÖNNYCSEPP
MÁS SZEMEKKEL
A 203 SZ. LAKÁS
A LEVÉL
A CSÓK
MÁS ALKALMAKKOR
A FELEDÉS FEKETE MACSKÁJA
A CSEND FEKETE MACSKÁJA
AZ ÉLET TELJESEN EGYEDÜL
A LÁTSZÓLAGOS KÉRDÉS
AZ ELHAGYÁS FEKETE MACSKÁJA
A REMÉNY FEHÉR MACSKÁJA
JULIO A MACSKA
A MEGBOCSÁTATLAN SZERELEM
A BARÁTSÁG SZÜRKE MACSKÁJA
A FÉNYKÉP
A KÖLTÉSZET A SZERELEMBEN
A JÓS MACSKA
A ROSSZKOR JÖTT SÍRÁS
AZ ÉGI VÁROSBA
A LÁTHATATLAN NAP
A MACSKA A MENNYEKBŐL
A FEKETE MACSKA TITKAI
ELVÁLASZTOTT PERONOK
A LÉPÉSEK NÉHA
AZ ESŐ ÁLMAI
A VÖRÖS NÉGYSZÖG
A MACSKA ANGYALLAL
MINDEN BIZONYOS IDŐKÖZÖNKÉNT
NAGYON BENT
ÉPPEN AMIKOR JÖN A NAPPAL
ANNYISZOR
AZ ÉLETEM SZEMREHÁNYÁSA
HIÁNYZIK EGY VERS

AZ ÉLETEM NEVE *(El nombre de mi vida)*

A legjobban nekem az tetszik a világon,
ahogyan az élet szólít engem
a nevemen. Mintha keresne, de nem tudja, hol bukkan rám.

Nézd, az élet nevet a világon.
Nézd, a világ nem bízik az életben.
Nézd, milyen nehezen férnek meg egymással
a hideg élet és a zord világ.

De ami a legjobban tetszik nekem, az az,
ahogyan, mindenek ellenére, kiejti a nevem.
Mintha kérdezne, anélkül, hogy meg is kérdezne.
Mintha keresne engem, mint költőt, és mint férfit.

Ilyen a létezésemnek a neve.
Egyeseknek gyengéd, másoknak, mint az éhség.
Mindenki másképpen ejti ki.
De ez az egyetlen, ami illik hozzám.

CSAK ŐK KETTEN *(Solo los dos)*

Ha egyszer meglátsz előlről,
ne fuss el, ne fuss el,
gyere egyenesen énhozzám!
Ha egy remetét keresel,
aki mindent elveszített,
gyere énhozzám!
Ha egy bolondos, önfejű
kamasszal találkozol,
gyere énhozzám!
Nem tudnak ők legyőzni téged,
számodra ők könnyű prédák.
Ha egyszer látsz egy,
a vele törtétek miatt boldog,
vagy a szerelme miatt ideges nőt,
gyere egyenesen énhozzám!
Ha látsz egy bolondos öreget,
gyere énhozzám!
Ha látsz egy munkást
az út közepén,
gyere énhozzám!
Ha az út közepén látsz
egy apát a fiával,
egy anyát bevásárló
kosárral
vagy akárkit is

szeméttel vesződni,
hagyd őket békén
és gyere énhozzám!
Ők nem tudják,
de könnyű prédák a te számodra,
fekete angyal, ki többet tudsz,
mint a vén ördög.
Ha egyszer ennyi kétségbeesett
és magányos férfit látsz és
ennyi magányos nőt az utcán,
ne felejtsd el, gyere énhozzám,
hogyan én, egy szegény ember
– félig éhes és félig álmos –
legyőzhetlek téged
egy kis idővel
és sok türelemmel.
Egy kevés szeretettel,
ami az ártatlanokat
egybekapcsolja a szavakkal,
amiket akkor egyenként
mondanak ki az emberek.
Ők ezt nem tudják.
Egy kevés szeretettel
és nagy tisztelettel
idővel legyőzhetlek téged
mint tegnap, mint ma.
Vagy holnap, amikor
végül eljössz hozzám.
De hagyd őket békén
a nevetésükkel és a problémáikkal.
A magányosok és boldogtalanok esetében
a szemedben csak
ők ketten néznek.

A SZERELEM FEKETE MACSKÁJA *(El gato negro del amor)*

Elöttem megy a fekete macska.
Idejön a térdemhez.
Lentről felnéz rám,
a szemembe, majd elmegy.
– Nevezd szerelemnek azon a lány hangon,
ami sorsot húz nekem, és nekem adja
azt, amit senki sem akar.
A fekete macska a kertben van,
korán reggel, amikor felkelek.
Hatalmasak ezek a macskák,
amik kicsinyített pumáknak vagy
kis, megszelídített tigriseknek tűnnek.

Nevezd *darling*-nak felajánlva nekem
a csókjaidat, amik sötétek, mint az ezekből
az olajos és bronz-izmokból álló égbolt.
A fekete macska nem siet
arrafelé, ahová megyek, elhelyezkedik mellettem.
Ott, ahol találkozik velem, szerencsét hoz nekem.
– Nevezd szerelemnek, azzal a szabadsággal,
ami minket összekapcsol az egyik és
a másik ország közti távolság ellenére. –
Az egyik és a másik érzés között.
– Hívj engem ezekkel a szemekkel, hogy
emlékeztess a szép esős napokra
vagy áldd meg nekem a napfényes időt,
ami mindannyiunkat magával ragad
messzire attól, amink van
mielőtt megmondanánk, hogy mit szeretünk –.
Mielőtt megmondanánk, hogy miről álmodunk.

KÉRDEM ÖNMAGAMTÓL *(me pregunto)*

Jó apa vagyok
de olykor meg szeretném ölni
a fiunkat.
Ez kegyetlenség?

Jó szerető vagyok,
de olykor meg szeretném ölni
a szerelmünket.
És ez micsoda?

Jó állampolgár vagyok,
de olykor azt kívánom, hogy minden
a levegőbe repüljön.
Ez kegyetlenség!

Jó ember vagyok,
aki olykor meg szeretné ölni
a bennem lakozó embert.
Ez meg micsoda?

De várok és kérdek önmagamtól
ki szeret jobban,
az ember vagy a fia?
Várok és kérdek önmagammat.

AZ ÉN PICI SZÍVEM *(Mi corazón diminuto)*

Amikor rajtam kívül volt a szívem,
sohasem tudtam egyetlen verset sem írni.
Próbálkoztam, de képtelen voltam.
Tudtam még írni egy levelet
például az anyámnak,
hogymondjam vele, hogy szeretem.
Tudtam még írni
a legközelebbi barátomnak,
akivel közöltem, hogy a lakáskulcs
a bejárati ajtó előtt kis piros
szőnyeg alatt van.
Amikor elvesztettem a szívem
az idő-dzsungelben
és az örökös közönyben,
már semmit sem tudtam írni.
Például a szerelmemnek,
hogymár hiányzik
és várom, hogymjőjön vissza,
mint a naponta bekopogtató eső.
Semmit. Sem egy verset, sem egy levelet.
Sem egy pár szót, elfelejtett emléket.
Semmi mást sem tudtam tenni, csak várni,
hogymhazajőjön,
hogymegírhasam most ez a verset,
amiben kijelentem, hogymvalóban szeretlek,
habár ezt meg sohasem mondtam,
és hogymérezzem a pici szívem,
ahogyan sohasem éreztem,
amikor itt volt bennem.

LEGYEN AZ ENYÉM *(Tenerla)*

Legyen az enyém, amikor dolgozik, alszik, dühös,
de legyen az enyém, mint
még sohasem volt.
Amikor kedvetlen, bánatos, távoli, kimerült,
de ahogyan még sohasem
álmodtam veled.
Legyen az enyém, ha dühös, izgága, trágár,
ideges, mint még sohasem
volt énvelem.

Fáradtan, szeszélyesen, makacson,
mosolygósan, ellentmondásosan,
mint még sohasem voltam veled.

Legyen az enyém, vagy ne legyen, a sors
pulzusa. Teveled vagy énvelem
a megosztott örület.

Legyen az enyém ülve, állva. Közel
vagy távol, de mint még sohasem
volt énvelem.

Legyen az enyém egy másik karjában
a fogságba ejtő szerelem illatával,
mint soha korábban nem volt az enyém.

Legyen az enyém az én karomban
a sebesült vágy illatával,
mint még sohasem voltam veled.

Legyen az enyém, vagy ne legyen, hogy el ne veszítsem,
mint egy olyan szerelmet, amire
egész életünkben várunk.

Mint egy könnyű szerelmet
Mint egy mélyet
Mint egy olyat, mit titokban kell tartani

AZ ANYÁM *(Mi madre)*

Az anyám szeretett
az ablakban nézelődni.
Órákat töltött ott
bentről az utcára
szegezett tekintettel.
Amikor jöttem haza az iskolából,
késő délután is ott ült, mintha semmit sem látna.
Annyi napon át kis széken,
a balkonon csomózgatta a makramét,
az ujjait hajlítgatva, miközben
le-lecsúszott orráról a szemüveg.
A makramé olyan, mint a vers,
addig kötözöd és oldozgatod, míg csak
ki nem fejezi az élet értelmét.
És akkor ezt mondta nekem:
veszítem el a látásomat, fiam.
Mint ma én veszítem el,
hogy ne lássak semmit, ami körülöttem történik.

Az anyám magányos volt.
Egy kis hegyi faluban született,
minek a neve Aia, ahonnan látni a tengert.

Egy faluban, ahová a háborúban ellátogatott Franco,
akinek Alicia nagynéném egy virágos ágat adott.
A néném olyan volt, mint Sophia Loren,
de az én anyám is nagyon szép volt.
Olyan szépséggel bírt, ami az alatt a szűzlány alatt
emelkedő kövekhez hasonlóan sötét
szemekkel nézett befelé,
akivel valaki az útján találkozott.
Amint az apám tette később
mintegy az arcán át. Majd jöttünk mi:
három nővérem, Marijo, Balén, Yolanda
és én. Az utolsó, az eléggé megkésett,
a kicsi. Hilario, aki pár évével
öt pesetát kért tőled,
hogyan hozzáadja a pulyka árához.
Milyen idők voltak, amikor létezett
az a makramé és a peseta
és lehetett befelé nézni,
amint kinyíltak a szemek,
egy ablakon át.

A LÁNY NÉHA (*A veces ella*)

A lány néha későn ér haza.
Már nem is hazudik,
de még nem mondja meg az igazat.
Most ezt mondja: *nem tudom*,
Az igazság az, *hogyan nem tudom*.
Néha napközben alszik,
és éjjel beszél.
Már nem hazudik.
Könnyű gyümölcslikőr
egybeolvasztja a szomjúságot az éhséggel.
Nem tetteti, hogy
csak jól belakott,
nem tagadja az életet.
De nem beszél úgy, mint korábban.
Nem mosolyog, nem szórakozik.
Nem mondja, hogy nem tudja,
hogyan akarja-e, hogy visszajöjjön a fiú.
Hogyan akarja-e, hogy elhagyja.
Akarja-e, hogy szeressék.
Már nem, nem hazudik.

ÖNARCKÉP PALETTÁVAL *(autorretrato con paleta)*

Ha én egy századvégi
festő lennék,
egy fekete és fehér festékes palettával
egy korai szakaszban
le kellene festenem magamat.
Tehát, például sombrero,
más színekben: az ég kékje,
a hullámok fehérje,
a tavasz nedves zöldje,
a fák őszi vöröse.
A kövek szürkéje.
És lopva néhány nevet
kellene elrejteni a palettán.
Egy nő M-jét. Egy titok
D-jét. Egy szerelem I-jét.
Egy meglepetés S-ét.
És le kellett volna festeni magam
meztelenül, a strandon,
a lány homokban és egy, a háttérben álló
világítótorony árnyékában,
hogyan feltárjam egy hamis
életrajz visszhangját
az érzések legfájdalmasabb
közepében,
egyszer csak elszakadt
a rajz, mit a kedves adott nekünk.

AZ APÁM *(Mi padre)*

Több nyáron,
amikor láttam a barátaimat
az országútról ugrálni a tengerbe,
az apámmal együtt utaztam
egy Fordban Arronába,
dolgozni Bombas Askue-ben.
Útközben
semmiről sem beszéltünk.
Mindig ugyanaz a zene:
Benito Lertxundi.
Délben betértünk
egy étterembe,
ahol minden nap
ugyanaz a menü:
bab és szardínia.
Ő gyümölcsöt, én pudingot.

Ő bort, én vizet.
Amikor a Ford visszafelé ment,
a barátaim továbbra is
ugráltak a tengerbe
arról az országútról,
ahol, amíg néztem a vizet,
mintha semmi
sem történt volna.
De sokat tanultam.
Például megtanultam hogy az életben
korán kell felkelni,
és hogy jó dolog az ismétlés,
hogy megismerjünk egy szakmát.
Hogy kell, hogy a férfinak legyen
egy kis többlet pénze,
és hogy nincs szükség szavakra,
hogy megmagyarázzuk azt,
amit már régen
elmondtunk.
Megtanultam hogy a hallgatás
az apa és a fiú kapcsolatának az alapja,
mint az életnek
oly sok célját látjuk,
amikor a tengert nézzük
egy zöld és vén autó
kis ablakán át.
Megtanultam, hogy a fejünkben
azért szól zene,
hogy egyszer, amit elfelejtettünk,
visszatérjen, mint
a tenger könnyű éneke.
És hogy ne kelljen félni
a haláltól, ha az életre
nagy gondot fordítunk.

ÖNARCKÉP VÉRVÖRÖS VITORLÁVAL *(Autoretrato con vela encendida)*

Én ki ezernyi virágot csókoltam
csendben ezzel a szájjal
és szeretkeztem
mint félve álmodtam
és bevallottam félelmeimet
az önzéstől és hiúságtól.
Én ki ideges voltam
az egyszerű dolgok előtt,
majd azt hittem, hogy
csak énvelem van ez így.

Mindenbe belefáradtam
és oly sokszor nehezen
vettem levegőt, ami
már fáradtságnak tűnik.
Bocsánatot kérhetnék.
Mondhatnám *szeretlek*.
Mondhatnád *hiszek benned*.
De ezt nem teszem.

Ez van mindig
az egyszerű dolgokkal:
milyen nehéz is
szavakkal ébreszteni tette.
Amikor eljön az ideje
a nők elvégzik azt.
és egy valaki voltam,
miután mássá lettem.
Ifjú voltam
és most a szerelem
nyilával élek
a mellem közepében.
Most, amint ezeket a szavakat tetoválom,
kissé lehajtott fejjel
és szélesre tárt szemekkel.
Oly sok vitorlát meggyújtottam,
miközben most csak egyet
gyújtok meg.

ÖNARCKÉP NŐI AKTTAL *(Autorretrato con mujer desnuda)*

Ki az a nő, aki
meztelenül fekszik a lábamnál?
És ki vagyok én, aki csak
egy fehér inget viselek?
Mit tesz az a száj, amelyik
a köldökömhöz közeledik?
És mit érez a hasam,
amikor rózsaszínű nyelvével
megcsiklandozza?
Ki az a nő, aki
szépséget lát
durva anatómiámban?
Ki az a férfi, aki
szórakozott arckifejezéssel
figyelmét összpontosítva élvez?
És kié az idő, amikor
a legutolsó utcasarokig
teljes erő kifejtéssel
a szerelemmel fáradoznak?

Azé a nőé, aki a város
aki a város utcáit járja
egy vasárnapon?
Azé a férfié, aki
sohasem nézi az órát,
amikor nővel van?
És ki írja ezeket a verseket,
amiket valóban meztelenül
álmodtam meg?
Ki az a nő,
aki most
a mellemre mászik?
Ki az a férfi,
aki gyengéden
a karjaiba veszi?
És ki az a férfi,
aki az utolsó pillanatban
lefest minket együtt?

ÖNARCKÉP UTCÁVAL A HÁTTÉRBE *(Autorretrato con calle al fondo)*

Az utca General Víctor Pradera
nevét viselte,
és amikor születtem,
nem volt még televízió
az eget nem
fekete-fehérnek látták
hanem színesnek.
Erőtéljes kéknek.
És a napot vörösnek és lágynak.
Egy nagy tavaszi nap.
De az utca
Errikobarrá vált, *h* nélkül,
ahogyan a háború előtt
ismerték.
Az előtt, ami annyit felosztott
távolabb a tudatától.
Nem tudom, spanyol vagyok-e vagy baszk.
Nem tudom, van-e isten vagy nincs.
Van-e költészet vagy nincs,
azt sem hogy hogyan hívják most
azt az utcát, még a valódi
szerelmem nevét sem tudom.
Azt sem, hogy igaz-e, hogy 1962-ben születtem.
De néha arra gondolok, hogy élt egy valaki,
mint egy másik csata.
Íme ez a dilemmám:
lenni vagy nem lenni ugyanannak

minden háborúban.
Biztosan lépdelni ezeken az utcákon
amiket az élet nyújt nekem.
Egy nagy tavaszi nap,
ami úgy tűnik, hogy ma volt.
Mily gyorsan elfelejtik az emberek,
hogyan változik minden!
Egy nagy nap, amikor nem tudom,
Esett-e vagy nem.

ENGEDÉLY A SZERELEMRE *(Licencia para amar)*

Kitől kell engedélyt kérnem,
hogyan szerethesselek? A Naptól, ami
a téli felhők mögül figyel?
Az utca aszfaltjától, ami egyesíti
mi távolinak tűnik?
Kitől, hogy ölelhesselek?
Az emberektől, akik előlépnek
és megmondják, hogy mi illik nekünk?
A rohanó időben
ki ad engedélyt,
hogyan azt tegyem, amit akarok?
Kinek szabad cselekedni,
mint másoknak gyilkolni
az isten vagy a nyomorult kormányok
törvényei nevében?
A mi szerelmünk erősebb,
mint bármely határ,
mi fenntartja az országokat.
Erősebb, mint az ütések
az asztalon, amivel
a haragunkat fejezzük ki.
Miközben összehúzott szemekkel
mosolyogsz rám,
szabadabban, mint az,
aki most figyel minket.
De kihez könyörögjek
a rohanó időben
az engedélyért, hogy szerethesselek,
és hogy szabadok lehessünk a vágyainkban?
És ha azt mondják, hogy senkihez.
És ha azt mondják, hogy nincs kihez.
Amíg így van, nem kell
kinyitnod a szemed. Nem gondolhatod,
hogyan nem e-világi ő.
Anélkül, hogy nézzünk, de kire?
Aki meg nem érti ezt?

SZERELEM-BLUES *(Blues del amor)*

Amikor az álmok
keresik a paplanokat,
mi pedig a tiszta
szappanok lágyságát,
hálát kell adnom
neked a nap
jó gondolataiért.
Először teérted.
Abban az órában, amikor felkelek
egy szelíd csóktól
napsütötte nappalon,
amit a kezedre hintettem, mint aki
egyik utolsó álmában
fedezi fel az idő múlását.
Mi lesz velünk,
ha távolodunk egymástól?
Mi, ha közeledünk
nézve az ablakon át,
vagy ahogyan akarod, hogy szeressük egymást,
ha nem tettük azt szenvedéllyel?
Hitelesek-e a minket
eláruló
gondolatok?
Bocsánatot kell kérnem tőled
a gyanakvásért,
ami az élet
lépését a szerelem
mérgezett nyilaival
zavarja meg.
Egy vallomás
rosszul elrejtett
hazugságnak tűnik,
amikor mindenki
a saját útján halad.
Lehetetlennek látszik,
ha nem mondják el előbb.
Akkor meg kell kérjelek,
hogyan maradj ott,
ahogyan kérik,
ami mindenek után
teremtődik.

A FEKETE MACSKÁK *(Los gatos negros)*

Felkiáltok. Majd kiáltok, hogy közöljem veletek,
hogy nem vagytok, nem is voltatok,
nem is látszotok másoknak,
mint eleven árnyaknak.

Felkiáltok. Majd kiáltok, hogy távoliknak
érezzek titeket a vágyamban,
hogy előbb vagy utóbb ezt mondjam:
bocsássatok meg nekem.

Felkiáltok. Majd kiáltok, hogy hívjalak,
mint tettetek másokkal anélkül,
hogy bárki is tudta volna előre,
hogy magatokat hívtátok.

Felkiáltok. Majd kiáltok, hogy megnyugtassalak,
mint soha előbb nem éreztétek a szerelmet,
ami összekeveri a félelmet
a fekete macskák árnyékával.

BOCSÁNATKÉRÉS BLUES *(blues del perdón)*

Szeretném egy ilyen mondattal
kezdeni: *szeressél szerelem*
és egy ilyen másikkal befejezni:
bocsáss meg minden rosszért,
amit neked okoztam.
Minden fájdalomért külön szeressél,
ha valóban szeretsz.
Hagyd, hogy úgy szeresselek,
ahogyan szerintem szeretni kell.
Úgy tedd, mint egy szerelem esetében,
amihez visszatérünk,
miután elvesztettük.
Elvesztettük, mint egy mondatot,
amit már hosszú idő óta nem hallunk.
Olyan idő az, amire egy szóhoz
van szükség, hogy felfedjük az értelmét.
Az értelmet, ami, nem változtatva az irányt,
növeli az addig elkövetett
tévedések súlyát. Ez az idő,
ami a távolban is összetart
minket. Ez az a távolság, amit
át kell hidalnunk a szavakkal, amiket
így mondunk: *szerelem* vagy *szeretlek*
egy sajnálatosan félbeszakadt mondatban.

A SZERELMI HAZUGSÁG *(La mentira del amor)*

A hazugság áthalad
egy kristályvázán,
ami sohasem törik el.
Semmire sem emlékszem, mondja,
aki elvesztette az emlékezetét.
Nem akarok emlékezni,
mondja ellenben az, aki
mindent el akar felejteni.
De a hazugság az első dolog,
ami az eszébe jut,
amikor megcsókolod.
Az lesz az első dolog,
hogy sohasem feledkezik meg a felejtésről,
még emlékezhet
arra, amire
nem akar emlékezni,
mert sohasem képes áthaladni
e két gondolaton,
amikor még
gondolhat arra, hogy emberi lény,
két különböző tükörben
mindig, amikor egy irányban
néz, de a másikat akarja látni.
A hazugság, ami áthatol rajta
és kétfelé osztja,
az egyik oldalra, a másikra,
a szerelem páncélját,
ami sohasem lel vigaszra
egy serleg összetört
és a padlóra szóródott
kristályaiban, amit
csupán egy másodpercig
emeltünk a szerelmünkre.

BIZONYTALAN BLUES *(Blues incierto)*

Áthatolhatatlan tekintettel
néz pislogás nélkül
hosszú ideig,
majd eltűnik
ugyanolyan titokzatosan,
mint ahogy jött.
De nem, ez nem az emlékezet,
sem a feledés.
Ha a szemei világosak.

Jaj ha a szemei sötétek
a bizonytalan blues,
aminek sem értelme sem súly nincs
mint érződik az élet
ami elvész, amikor
sietős léptekkel járunk.
Ha fekete ő tér vissza
a lépteivel.
Ha fehér, előbújik,
hogy tejet igyon a kezedből.
És ha valóban a szomorúság
szólít anélkül, hogy számot adna
és álommá változtat.
Sohasem rémálommá.
Kit változtat a szél
csenddé és a visszhangját
szétszakadt vággyá,
mit kétségek tépáznak.
Ilyen a gondolat.
Néha fehér.
Többnyire fekete.

A FEKETE TŰZ-MACSKA *(El gato negro de fuego)*

A szerelem fekete macskáját
sohasem szabad tűzzé változtatni,
ami felgyújt s hamuvá éget mindent.
A fekete macskának szabadon kell élnie,
gyanakvás nélkül, hogy követik a lépteit.
Szinte repülnie kell, magasba ugrálnia
anélkül, hogy a mancsaival
a száját rángatná.
Nyugodtan és megpihenten kell visszatérnie
nem gondolva arra hogy
még soha meg nem írt de a képzeletében
az akarata ellen élő levelekként
felsorakozott szavak várják
A szerelem fekete macskája, ami visszatér
és ott tartózkodik a fény és a sötét
az élet és a halál között
egy átmeneti pontban
A szenvedélyes vágy
és a vak megszokás között.
És sohasem hazudik
a vereség szemében.
Tehát nem szabad játszani vele,
amikor jelentéktelen
károkozónak tűnik.

A szerelem fekete macskája eltűnik,
amikor a legnagyobb szükséged van rá.
Akkor jelenik meg, amikor nem várod.
És menekül meg sem érintve az arcodat.

ÁZTATÁS-BLUES *(Blues a remojo)*

A szakadék, amikor nem látható
belőle más, csak a fenéke.
A megbocsátás határa.
A szavak kör,
amik azért gyűltek egybe,
hogy bezárják a sötét vágyat.
Néha úgy érzed magad,
mintha elvesztenéd a csendet.
Néha már-már
örökre elveszíted.
De a szerelem nem csillog,
mint a kés,
amit áztatnak.
Nem párolog és nem is ég,
mint a kis tál, ami alatt
elfelejtették eloltani a tüzet.
És a testedet áthatító,
nem létező kés.
Egy kis tál, benne méreg,
ami nem ölt meg téged.
Egy nyitva hagyott ablak,
ami becsukódik, ha nem szereted.
Ami kinyílik, ha nem tartod
olyan fontosnak.
A lélegzetvétel, amit
elkerülhetetlennek tekintesz.

A TEJ-KÖNNYCSEPP *(La lágrima de leche)*

A kismacska
keresztelte az utamat.
A nagy, szintén fekete,
a lábaim közt jár.
A fekete macska karmol.
A kicsi eltűnik.
A viszály fekete macskája
szemrehányássá változott.
A szerelem fekete macskája,

ami minden nap erre jár,
kisebbnek tűnik.
Két külön világban élnek.
Az egyiknek mereven áll a farka
és kancsal.
A másik behúzza a farkát,
és két nyugodt szeméből
tej-könnycseppek hullanak,
elgondolkodva sír.
Két külön világban élnek.
Hogyan lehet, hogy a nagy
elkergeti a kicsit,
Lévén az az intelligensebb
és gyorsabb. Mint a nagy
másképpen kezd viselkedni,
amikor úgy kívánja.
Mintegy figyelembe sem veszi,
hogy mi is az
a tejszerű könnycsepp,
ami az arcodon belül ered.

MÁS SZEMEKKEL *(Con otros ojos)*

Ha minden búcsú szomorú,
most úgy nézem magam, mintha
egy nagy, el nem tűnő telet látnék.
Mint a szélben a tengeren,
amint a Nap melegében
a homokos parton szertefoszlik.
Soha sincs egy tökéletes este
a halál számára.
Ha az összes szomorúság elkerülhetetlen,
nekünk marad még időnk
megünnepelni a visszautasított táj sápadt szerelmét.
Ki aki a mésszé égett örömtől
más szemekben elvész?
Mint a férfi útja
a nő testén keresztül,
amikor sohasem él együtt
a halállal annyi szépség.
A távollét ingatag talaj,
amin felegyenesedve járni képtelenség.
Az emlékezet kényes valami,
ahol annyiszor lezuhanhatunk,
hiszen abban állandóan felakasztva lógunk.
Már nem is panaszkodom a sorsra.
Nem szabad új szemekkel figyelni azt.

Ha minden búcsú szomorú,
sohasem könnyű a magány,
amikor a szerelem mintegy elássa magát,
hogy más gyökerekkel egyszer újból kikeljen.

A 203 SZ. LAKÁS *(Habitación 203)*

A férfi még egyszer elismétli:
*tudod milyen kárt
okozol, amikor azt mondom el
nekem, ami elsőként jut
az eszedbe.*

A nő ezt válaszolja:
*nem akarom ezt tenni
de magától kijön a számon.*

A civakodás áthallatszik a 203-as lakás falán,
ahol én ezt a verset írom.

A férfi gőgös a maga módján, én is,
amikor visszaemlékszem a két héttel ezelőtti
földrengésre, ami elérte
a testem harmadik emeletét
és az érzései lakását.

Miért akarom megírni
most e verset?

Jobb lenne odahívni a nőt,
hogy megmondja neki, hogy szereti.

De az csak könnyörög és sír,
mintha én nem tudnám megtenni.

De én szívesen kikiáltanám
a négy égtáj felé,
és hagynám megírni ezt a verset
a nő irányítása alatt.

Tudom, hogy mit vesztettem el azon a napon,
és mi jön vele párban,

hogy képtelen kimondani:

Sajnálom, vagy bocsáss meg!

Hogy Vero a neve,
annak nincs semmi jelentősége.

Te később leszel,
és ugyanezt fogod tenni.

Felejtsd el, hogy a szerelem nélküli lét
a legrosszabb, ami kijuthat nekünk,
amikor rohan az élet
anélkül, hogy érdekelné a fájdalmad
vagy a büszkeséged.

A most leszálló csend
elmossa a visszhang nyugalmát,
ami megtörik, amikor kilépünk az ajtón.

Kérlek, Vero, most ne sírj.
Bár már késő van,
meg kell mondanom neked,
hogymég mindig szeretlek.

A LEVÉL *(La carta)*

Titkos vallomás
keresztezi az utamat,
mint az emlékezet elszáradt levelei
hullanak a kiürült agyból.
Nem akármilyen levél az,
így kezdődik: *nagyon intuitív vagyok,*
szeretek mindent a természetességével érezni.
Bevallom, hogy eltompultam, mert
nem kielégítő életet élek.
Egy levél egy másikhoz,
azt kívánom, hogy újra találkozzunk,
mintha meg kellene oldanunk egy rejtélyt,
ami ezzel a kérdéssel fejeződik be:
És teneked, neked mi a véleményed minderről?
Én is válaszolhatnék,
de nem teszem.
A szerelmem az, mi írja
testetlen vallomásait, vaktában, megváltoztathatatlanul,
a szemem előtt szótagolva a lépteit.
Bármit is tehetnék,
mondhatnám, hogy tudom, bevallhatnám,
hogymagyon is jó,
hogymbiztos legyen.
De nem teszem meg:
a levélnek más a rendeltetése
az én hallgatásom közepette.
Miért akarta úgy a véletlen, hogymúgy olvassam,
ahogyan a két szemem látja
a szégyen lüktetését
ébredező értelmemben?
Néha azt hisszük, hogmszeretnek minket,
és a szerelem elmegy mással anélkül, hogm
egy kis időt is fordítana arra, hogmvalami érthetőt írjon.

A CSÓK *(El beso)*

Szerettem a szavakat,
mint a testeket anélkül, hogmmegcsókolnám őket
akárcsak búcsúzáskor.

És ez tettem a tapintással,
a csendemmel, és később
a testemmel, a szenvedély
rohamaival és elfulladás lélegzetemmel.
De miért száraz
a még néma nyelvem?
A szám bezárul a szerelmek előtt,
megdermeszti a megosztott emlékezetet.
Mit meg nem tennék én ezért a csókért,
ami megismerteti énvelem
az élet titokzatos érzéseit!
Amikor nincs szem, ami többet lát,
mint a szív belseje,
ami egyszer összetört,
máskor összeszorult, mit meg nem tennék,
hogyan érezzem ezt a pillanatot
a nyelvem hegyén.
Sohasem gondoltam, hogy a szerelem
a halállal él együtt
tudva, hogy senki sem csókol meg téged,
ahogyan te tetted,
amikor idő előtt meghaltál.

MÁS ALKALMAKKOR *(Otras veces)*

Más alkalmakkor én voltam az elhagyó.
De ez alkalommal engem hagytak
a sorsomra egy üres ágyban.
Láthatta az én megalázásomat,
amint most én látom az övét.
Érezhette a szabadságomat,
ahogy ma én érzem, hogy a nevetése
hogyan táncol a széllel,
miközben annyi névtelen testet,
ölel az úton.
Mi történik énvelem?
A féltékenység vagy a magány
nevet rajtam azért,
amit más alkalmakkor én tettem,
nem érezve annak a jelentőségét?
Más alkalmakkor bármely napon,
most hogy a másodpercek súlyát
óráknak érzem
egy végtelen pihenés idején,
amikor álmatlanság gyötör.
Más álmokban, amiket összezúztam,
visszatérnek a lidércnyomások,
amikor a lábamat áztatom

a legkegyetlenebb tél tengerében.
Most, amikor a feledés nem fut
végig az ereimben és a szemem előtt.
Más alkalmakkor, most a nevekre is
alig emlékszem.
De mennyit adnék én, hogy
gyorsabban elfeledje
az enyémet az a nő.
Mennyit, hogy elfeledjem
most más karok között
kimerült testét.
Más alkalmakkor együtt
azokkal, akiket már elfeledtem, hallgatom,
mint soha azelőtt mit éreztem
más alkalmakkor.

A FELEDÉS FEKETE MACSKÁJA *(el gato nero del olvido)*

Elfeledhetsz egy verssort,
egy verset, ami a fejedben jár,
de el nem feleded azt,
amit elvesztettél hiúságból vagy gőgből.
Elfeledheted a ház kulcsait,
a nevedet is, ha úgy akarod,
de el nem feleded,
ami az eszedbe juthat,
mintha az lenne az utolsó alkalom,
valami, ami a tiéd.
Elfelejtetheted a nevét gyűlöletből,
haragból vagy szégyenből, de el nem felejtetted,
hogy némán sírsz
csak egymagadban.
Elfelejtetheted a hangját,
a gesztusát, a bőrét, és hízelkedését.
De el nem felejtetted, hogy megjelenik majd a teste
egyszer, az álmodban,
mint távoli illúzió.
Elfelejtetheted, hogy szeretted,
vagy kívántad, mint isteni ajándékot.
De el nem felejtetted
válaszolni az emlékre
egyik megfoghatatlan trükkével.
Nem felejtetted,
fogadásból inkább elveszítetted a fejedet:
a szerelem, ami egy másodpercig a tied volt,
fontosabb, mint az egész létezés.

A CSEND FEKETE MACSKÁJA *(El gato negro del silencio)*

Amikor múlik az idő,
és tudjuk, hogy valami elveszett,
a szavak nem úgy jönnek elő, ahogy kívánjuk.
Amikor szerelmeslevelet írsz
– ha van bátorságod – és hangosan elolvasod,
megváltozik a hang, ami
közelebbinek és lágyabbnak hangzik.
Ezt mondják: *megváltoztál,*
másképpen írsz,
most végre megértelek.
De amikor valaki, aki szeretett,
belenéz, félelemmel
vagy tisztelettel a csendedbe,
éppúgy megváltozik az ő
pulzusa, amikor téged figyel,
amiként te is megváltozol.
De a csend nem változik,
mint a vágynak nincs szüksége
semmiféle menlevélre,
hogyan megjelenjen,
amikor senki sem várja,
hogyan egy időben megváltozzon.
A csend nem tagadja a bizonyosságot.
Csak azt várja, hogy véget érjen minden,
hogyan elindulhasson az ütemére.
Nem tagadja a jelenlétét,
hanem dicsőíti.
Mint egy fekete macska árnyképét,
ami keresztezi az álmod,
és elvegyül az éjszakával.

AZ ÉLET TELJESEN EGYEDÜL *(La vida a solas)*

Az élet, az a magányos élvezet,
ami mindennel szembeállít minket.
Igen, a szerelemben felnövő
törpékkel. A szív-
rohamokkal. A gondolat
fáival, ami tiszta emberekké
változtatott minket, és
a megalázott érzéssel.
Az élet, a levegőnek ez a különös
csókja, a természetnek ez az ugrása,
ami az emlékezetben kényére-kedvére
dobálja magát. A láthatatlan
és fekete macskának ez a teste.

A sötét és átlátszó állaté,
ami angyalokká vagy ördögökké
változtat minket. Ez a nyugtalan tekintet,
ami látja az órák múlását,
a véget nem érő időben,
amikor úgy tűnik, hogy minden elveszett.
A szemeknek ez a csupasz járása, ha eláraszt minket a váratlan öröm.
Ez a végtelen szomorúság, ami a mellemből
fakad. Ez a kiáltás, ami arra kér,
hogy csókoljuk meg a hozzánk jövőket.
Néhányszor ez vereség.
Többször bölcs dolog,
hogy találkozunk a magányos élettel.

A LÁTSZÓLAGOS KÉRDÉS *(La pregunta aparente)*

A férfi kéri a nőt, hogy kérdezze meg,
ő az, akit szeret, mondja.
A nő azt mondja, hogy nincs rá szükség.
A férfi mindenre akar válaszolni.
Kész megtenni azt
először az életében.
A nő azt mondja, hogy nem fontos.
Hogy nem akarja tudni.
Nem tipikus kérdések
a vágyról vagy
a szerelmi álmokról.
Az értelemről szólnak,
kikerülik a szörnyűségeket.
De a hallgatás egy kedvezőbb
bíróági határozatot jelez.
A világ gyöngédségéről,
ami egy simogatásban jut kifejezésre.
Az átlátszó szerelem
késedelmes bevallásáról.
A háztetőn figyelő szemekről.
A lábak között
megnyíló égboltról.
A férfi megbocsátásért könyörög
a teste rohamai miatt.
A nő csenddel felel
az alattomos igazságra.

AZ ELHAGYÁS FEKETE MACSKÁJA (*El gato negro del abandono*)

Elhagytam egy nőt, mert
megállás nélkül beszélt.
Egy másikat, mert feltárta
előttem minden érzését.
Egy harmadikat, mert
túlzottan szeretett.
De lényegében – most látom –
ők hagytak el engem.
Elhagytak
a csendjeimért.
Mert nem meséltem el,
hogymi történik velem.
Mert nem szerettem őket igazán.
Az elhagyás szomorú macskája ilyen,
a fájdalommal eltakarja az időt,
amikor a pillanat örökkévalónak tűnik.
Feltárja előtted a test ürességét,
amikor a vágy azt mutatja,
hogymi örökké merész.
Elhagytam egy negyediket,
mert a fájdalomban kereste az örömet.
Egy ötödiket – mert akkor volt
boldog, amikor megalázott.
De ők is engem hagytak el.
Az első, mert az örööm tartalmas
volt, és szemlélődő a szomorúságom.
A második azért, mert távolságra vágyott,
ami megakadályozza, hogymi én legyek.
Ilyen az elhagyás szomorú macskája,
amikor a szerelemben a vágy
mancsainak az ütéseit keresed, az arcodon
ott vannak az örök jelek.
De szenvedéllyel helyettesíti a megcsalást,
amikor az érzéseknek adja át magát a test
féktelenül vagy derűsen.
Akkor minek emlékezni arra,
hogymi elveszett?
Mihétt beszélni tovább
a szükségéről?
A sebek begyógyulnak,
amikor a vallomások elfelejtik
a visszavezető utat.
Hogymi megtanuljunk élni, emlékezni kell,
hogymi lehet a legfontosabb
egyre egy isteni adomány.
Hogymi elhagyjanak vagy te hagymi el valakit,
elkerülhetetlen, hogymi megértsd

azt a láthatatlan macskát,
amelyik minden magány
egyik oldaláról a másikra ugrál.

A REMÉNY FEHÉR MACSKÁJA *(El gato blanco de la esperanza)*

A fekete macska egy fehérrel megy át
a sötéten. Fény nélkül egyformák.
Test nélkül, farok nélkül, hegyes karmok nélkül.
Csak a szemük világít a csendben.
De ezen a hosszú vízszintes en ők ketten
felismerik egymást és ügyelnek egymásra.
Így vagyok én a kedvesemmel,
amikor bevallja nekem, hogy nem szeret.
Nyugodtan várjuk a sötét jelenlétben,
hogy meghalljuk a sovány vallomást.
Senki sem mondja meg, hogy az érzékek
a megsebzett érzések partján
mikor szembesítenek minket az élet durva
realitásával. A nő felülvizsgálja kiáltását
az én távollévő érzéseim közegében.
Milyen macskával találkozunk a házban,
amikor annak az ürje szól hozzánk?
Kivel görnyed meg a magány,
amikor felfedi fagyos oldalát?
Milyen rózsaszírom szálldos majd
a foglyul ejtett állat mancsai közt?
Az érzések sötétjében
a szerelem fekete macskája és a szabadság
egy fehér fény mélyén.
A fehér ellenben aludni látszik,
Amikor hirtelen felkel.
Az élet nem egy elveszett álom
s a szerelem sem egy veszélytelen játék ott,
ahol nem segít nekik a remény.
A fekete macska hátrafelé
keresztezi az utcát. Az állhatatosság
fehér macskája elegánsan
megfordítja a fejét.
Kivel maradsz te,
miután elmondtad ezt nekem?

JULIO A MACSKA *(Julio en gato)*

A fehér macska a feketével táncol.
A fekete a költők álmát őrzi.
A szürke a gyereket figyel, hogyan eszi a levest.
És mindegyik úgy issza a tejet, mintha bor lenne.
A fehér macska visszatükröződik
egy fényes báli cipőben.
A fekete a bizonyosságát kék
és lila virágok közé rejt.
Ők ketten odamennek a nőhöz,
aki a kutyáját sétáltatja.
és sandán figyelik a férfit,
aki a dátumot és a nevét írja fel
az imént befejezett képre.
A fehér macska szereti bohócnak
álcázni magát. A fekete meg eldugni
útközben a dolgokat.
Olykor az egyik feketére festi
magát, a másik meg fehérre.
De ők ketten ugyanazt a könyvet olvassák.
Néha a nőnek. Máskor a férfinak.
De Julionak ma szomorú napja van,
jó modorral és szép érzésekkel
elkendőzi azt, és így
elárulják magukat.

A MEGBOCSÁTATLAN SZERELEM *(El amor sin remite)*

Ahogy tisztán születik meg a vers,
miután össze-vissza firkáltál.
Ahogy a szerelmeslevél születik meg,
miután összetépted azt.
Ahogy az emlékezetben maradnak az erőszakkal
életben tartott pillanatok. A kívánság szerint örömtelik,
a nemtörődomség miatt szomorúak.
Ahogy nézzük a múltat anélkül,
hogy képesek lennénk megváltoztatni a jelentőségét.
Ahogy analizáljuk a jelent,
miközben a jövőre gondolunk.
Ahogy hiszünk abban, hogy valakinek több van,
mint amennyit elvesztettünk.
Ahogy látjuk most a pillanatok,
amikről tudjuk, hogy az utolsók.
Ahogy késlekedve értjük meg,
hogy már mindent megírtak.

Mint a szerelmeslevelet,
amit annyiszor elolvastak
szívdobogás és címzett nélkül.
Ahogyan írnak az érzésekről
aláírás és megbocsátás nélkül.
Ahogyan a múltról beszélnek,
amikor bevallották, hogy nem szeretnek.
Ahogyan hazudnak a szerelemről,
amikor azok beszélnek, akik ezt mondják: szeretlek.
Ahogyan vallomást írnak
azokkal, akik egyedül jönnek.
Ahogyan valaki részvét nélkül igazolja magát
a kegyetlen igazság és a baljós
bizonyosság előtt.
Ahogyan ismét leírunk mindent,
miután elvesztettük
a létezés annyi egybegyűjtött és
szétszóródott papírlapja között.
Ahogyan a magány látható a tükör előtt,
miután megadta magát.
Ahogyan megrágnak a kudarcunkat
érezve a szenvedést.
Ahogyan megéljük a percet,
amiben megérezzük a szájpapírsunkon
a legkeserűbb fájdalmat.
Ahogyan megírunk egy levelet
anélkül, hogy ismernénk a rendeltetési helyét.
Mint egy szerelmeslevél, az utolsó,
amit aztán elvesztünk.

A BARÁTSÁG SZÜRKE MACSKÁJA *(El gato gris de la amistad)*

A szürke macska játszik a feketével.
A fehér egy utcasarkon
a túloldalra néz,
amikor a nő hív,
hogy mint egy barátal beszéljen velem,
mert el kell mondania,
hogy a legjobb barátnőjénél gyógyíthatatlan
betegséget állapítottak meg.

Hajnali négy óra van,
és én hallgatom,
ahogyan egy még meglévő
régi szerelmet hallgatunk.
De ő úgy tesz, mintha nem tudná,
és elmeséli nekem a fájdalmát,
és elmeséli nekem a bánatát,

és azt mondja, hogy meg kell élni a pillanatot,
mert az élet kiszökik a kezeink közül
és észre sem vesszük.

A szürke macska most felkel
és a sarok felé indul,
és félálomban a fehérrel találkozik.
És látom játszani, mintha semmi sem történne,
miközben a nő mirőlunk beszél
egy múltban a befejezetlen
jelen partján.
Miért támad fel most a régi szerelem,
mint még soha? Miért hív engem
az, aki elhagyott?

De egy reggelen
nem megfelelő órában hallgatom.
És azt mondja, hogy már nem szeret,
és azt mondja, hogy sajnálja,
és tudja, hogy megbánt,
miközben a szürke macska verekszik a fehérrel,
és kiengesztelhetetlen állhatatossággal
alábecsüli egy kiáltás
röppályáján, amit hallok, mintha semmi sem lenne,
ahogyan nézem a fehér eleganciáját,
amint elmegy
magára hagyva undorral a szürkét.

Miért legyünk barátok,
amikor az élet elsodor téged egy pillanatba,
ahol a szerelemnek még csak térfogata sincs.
De a nő az élet-fájdalomról beszél
és a teste ürességéről, mintha már nem is létezne,
csupán azért, hogy hallgassák a sirámaikat.
És arra kér, hogy legyünk barátok,
mert énrám is szüksége van.
És hogy nem akart más hívni,
hogy bevallja neki ezeket a személyes panaszokat,
a sajátjait és az enyéimet.
És egy órán át hallgatom,
amikor senki sem hallhatott meg engem,
mert mint a szürke macska
– a fehér és a fekete között –
mintha már nem is létezett volna,
amikor a szerelem a barátsággal birkózik,
hogy mindent elnyeljen,
mint egy elkerülhetetlen betegség.

A FÉNYKÉP *(La fotografía)*

A macska elhelyezkedett a fejem fölött,
hogy halkán ezt mondja nekem:
*nem kellene most írnod
ne tedd barátom.*
És mosolyogtam, mosolyogtam,
mert képes vagyok az agyamban hallani
a vallomását és a szavait.
Vannak, akik vonzódnak:
más dolgokra gondolj, kedves barátom!
Mások gyöngédek, amiről tudunk
mindketten, mert így beszélnek önmagukban:
de milyen bolond is vagy ily nyugodtan.
Mindketten tudjuk, mire is gondolunk:
Kedves barátom, azt gondoltad,
hogy sohasem vesztet el,
és nem tettél semmit, hogy elkerüld.
Azt gondoltad, hogy szereted, és visszautasítottad,
hogy szereted, és provokáltad.
És mosolygott rám, és mosolygott.
Sajnálom, hogy nem volt a kezemben fényképezőgép,
hogy készítsék egy képet.
Én állva, keresztbe tett kezekkel,
fekete, zsörmé pulóver, visszahajtott gallér,
csak a szemem csillogott.
Az, még feketébb a fejem fölött.
És ketten, tudva, hogy mit mondunk egymásnak
egy pillanatfelvételen, amit soha,
sohasem hívunk elő.

A KÖLTÉSZET A SZERELEMBEN *(La poesía en el amor)*

Mennyit adnék azért, hogy ne kelljen megírni
ezt a verset, ha itt lennél velem.
Odaadnék mindent, egy már nem látó szemet,
egy már nem mozduló kart, egy mellet, amit
meg senki sem csókol.
Mennyit, hogy ne mutassam meg, mi bánt engem.
és hogy melletted lehessenek.
Mennyit, hogy ne kelljen felébrednem
e reggeli órán,
mert az álmomban mással láttalak.
Abbahagynám az írást, mert azt hinném,
hogy ez örökkévaló.
Ismét imádkozva kérném,
mint korábban, hogy ne bántsalak.

Ismét könyörögnék tehozzád,
hogy maradjál velem,
amikor semmit sem csinálok.

És hogy nem hagynálak el egy versért.
És hogy nem tartanálak meg
egy versért, amit most írok,
hogy elejét vegyem a veszélynek,
hogy nem leszel velem.

Mennyit, hogy ne kelljen megírnom
ezt a könyvet, amiben a fájdalom él
egyedül saját úrjével.
Mennyit, hogy alhassak egy keveset.
Mennyit, hogy ismét a kezeim között
tarthassam az arcodat,
mint az időt,
amikor boldogok vagyunk,
de nem tudunk róla.

A JÓS MACSKA

A kék macska a feketére vár
az idő egyik sarkán.
A fekete macska figyeli a szemét.
Senki sem viselte el
sohasem ezt a tekintetet.
A kék macska mosolyogva nézi
és azt mondja, hogy várjon egy kicsit.
A fekete macska figyeli a szemét.
Senki sem viselte el
sohasem ezt a tekintetet.
A kék macska mosolyogva nézi,
és azt mondja, hogy várjon egy kicsit.

A kék macska azt mondja neki,
hogy emlékszik egy napra, a sok macska
párizsi idején, amikor tudott táncolni,
de nem volt hozzá mersze.

Azt mondja, hogy emlékszik egy másikra,
amikor annyi nőstény jött elő,
akik mind az ő gyűrűjére vártak,
de ő, zavartan és kábultan
kereket oldott a tömegben.

A kék macska úgy beszél hozzá,
mint senki más.
Mondja neki, hogy mutassa meg
a karmait a szélnek,
és fordítsa ki a mancsait.

A múlt utáni vágyakozás s a gyűrű
kék macskája. A bölcsességé,
ami szembenéz a jelennel
és ámulattal néz a jövőbe.

A gesztusai kékje.
Az érzelmek tengere.
A szemei levegője.
A muzsika, ami néha az a visszhang,
amit nem tudunk megmagyarázni
szavakkal, de tudjuk, hogy úgy hangzik, mint mindenki külön
szívverése, nagyon belülről.

Senki sem mondta neki, hogy szüksége van a tengerre.
Senki sem, hogy ő az idő csapása.
Senki sem, hogy ő a fájdalom, amikor megbántottad
és téged bántanak. Amikor gyűlölnék,
mert szeretnek, mert szeretnek,
habár nem is akarják azt.

De az ég kékje
nem törődik vele, hogy mélyre ereszkedett.
Nem gondol arra, hogy mit vár az élettől.
Éli az életét sajáttragédiájában és visszhangjával.

Mint a szerelem a feledés idején.
Mint a feledés a fekete macska
karmai között, amikor az a legmélyebb
érzések és azon titkok kékjével
kószál, amik senkinek sem számítanak.

Miért mindig a kék az, aminek
a legátlátszóbb és a legvilágosabb
a színe? Miért a testnek van
egy kis tengere, aminek a fenekén
ott hever az összes titok?

A kék macska mosolyog,
amikor találkozik a feketével.
A jó macskával.

A ROSSZKOR JÖTT SÍRÁS

Az idő kékje
ontotta a könnycseppeket,
amik nem hagyták el testét.
A fának elrejtett gyökerei vannak,
amik csak táplálják a fekete macska
éhségét.
Levelei, amikre vízcseppek hullanak,
amik csökkentik a fehér szomját.
Ágai, amik vakargatják

a szürke hátát,
amelyik fel-felugrik
egymás után többször is,
mert a férfinak szüksége van arra,
hogy elzokogja az elégedetlenségét.
„*Tedd csak*” szuggerálja félénken a kék.
„*Sírasd el az elvesztett szerelmet!*”
Meg kell tenned, bár nem tudod hogyan,
és képtelen is vagy, a jós.
Nem tetted ezt a halottaiddal.
Sem a barátaiddal.
Sírj most, mert elvesztetted,
és nem tudod, hogy érezni fogod-e újra,
amit éreztél, de sírj!
Szabad leszel egész életedre,
lyuk nyílik a melleden
új rózsáktól és erdei gyökerektől.
És az idő kékje majd
megújult mosollyal jár át meg át
az egyik oldaltól a másikig.
A macskák megmenekültek, de elrejtőztek.
A fa még áll, de összetekeredve.
És te egyedül a tükröddel,
de ez alkalommal kopasz koponyával
és a szalmakalap nélkül,
amikor nem megfelelő időben siratja
uralmát a szerelem,
mint az elhagyás abszurditását.
De sírj, nem kell sietned,
habár nem tudod,
tedd csak lassan, kényelmesen!

AZ ÉGI VÁROSBAN *(En la ciudad del cielo)*

A felhőkarcolók városában
láthatatlan felvonókon az égbe
száll a szerelem.
A macskák felmásznak a sétány fáira
és lemennek a hajók pincéibe,
amik árnyékokként kerítik be a szigeteket.
A macskák a nyár színeit viselő
utcákon cirkálnak.
A kukákban kotorásznak,
mint a lelkek hideg téli
hulladék halmokban.
A tavasz a felhőkarcolók között
világosan késik.
Az őszt sötét ébredése végzetes.

A szerelem sem határolódik el a gyűlölettől.
Sohasem alszik az első reggeli órában,
amikor az álom
elárulja oly sokak ébredését,
akik elveszetteknek érzik magukat.
Látom a metróban, mily szomorúak
és fáradtak. Látom őket, amint az utcán
mennek egy bizonytalan sors felé.
Látom őket a parkokban
műanyag poharakból inni,
laptopjukkal az ölükben
és az iPodokkal, amik elfojtják
a madarak igazi hangját.
És a macskákat köztük, hanyag jeleket várva.
A pillanatot, amikor elkapják őket,
mielőtt felmásznának a lélek felhőkarcolóira
és az álmokat szerteúzó zátonyokra.
A szerelemvárosban
a lehetetlen – bizonytalan.
A macskák minden órában
ott járnak
hátukon a szivárvány színeivel,
körbe-körbe, ami az állomások
sorsát mutatja,
amiken át halad az idő az égen,
amit annyiszor figyel a férfi.
De a nő is létezik.
Szétvált karok között a szerelem
testté változtatja
a fényt, ami átível az utcák fölött
az épületek kristályaivá változva.
Nem tudsz elmenekülni
még a metróval sem.
Nem tudsz elszökni a sorsod elől.
Egy napon végre úgy fogsz szeretni,
ahogyan valóban szeretted téged.
És megbocsátasz, ahogyan megbocsátanak neked.
És felejteni fogsz, ahogyan elfelejtenek téged.

A LÁTHATATLAN NAP *(El día invisible)*

És ha tudnád, hogy mennyire hiányzol, legalább
ezt mondanád nekem: *jó napot, életem.*
És ha tudnád, hogy mennyire szerettelek.
És ha tudnád, hogy mennyire kívántalak.
jó napot Napom
jó napot szerelmem!

De ha tudnád, hogy mennyire gyűlöltelek,
azt mondanád, *hogy megbocsátasz.*
És ha tudnád, mennyire megvetettelek,
azt elfelejteném, az nem fontos.
És ha tudnád, hogyan csaltalak meg
isten áldjon életem,
isten áldjon szerelmem.

A Nap megvilágítja a gondolat
sötét szavait, mint a reményt,
érzi azokat, amiket be nem vallanak
mivel félnek egy olyan világtól,
ami azért, hogy való legyen,
állandóan becsap minket.

Amíg tanulunk.
Amíg meg nem tanulunk szeretni
és megbocsátani, előbb önmagunknak,
majd oly soknak,
akik bizalmatlanul néznek ránk.

De ha tudnád, hogy mennyire szerettelek,
És megbocsátottam neked elejétől végéig,
máskor ezt mondanád:
jó napot életem
jó napot

Úgy látszik, a nappal
kénye-kedve szerint ébred,
láthatatlan marad
a kimondott szavaink között,
és úgy látszik, hogy mint
máskor, ez nem számít.

Jó napot, jó napot!

A MACSKA A MENNYEKBŐL ***(El gato desde las alturas)***

A fekete macska fél.
Az utcák remegve ereszkednek alá az égből
az emberek súlya miatt.
Annyi a törött fény, mint a szemét,
az utcasarkokon. Annyi szétömlött
égbolt a földön.

Csókolóznak még a fiatalok
a kapualjakban, amikor „isten veled”-del
búcsúznak? Összeölelkeznek még
az öreg szeretők,
mielőtt ágyba feküdnének?

A mennyei macska nem mosolyog.
Fél a nem ordító gögtől.
A kiáltástól, ami fájdalmat okoz a gögben.
Múlnak a napok és ő
– aki az úton kóborolt –
látja, hogyan távozik a szerelem
a pincékből a háztetők felé,
amik már nem osztoznak a folyosóval.
Fél, hogy túl késő lesz
– elég késő, egy kicsit késő –
mert nem lesz már újabb alkalma
felmászni a fákra.

A szerelem fekete macskája,
ami az emberek lába között jár,
amikor a kukákban kutat
egy láthatatlan város közepén, mint egy efemer pillanatban,
ha a múlttal táplálkozik
és a rongyait mutatja a jelenben.

Az elkerülhetetlen pillanattól.
Félelem attól, ami örökké tart.
Mert már nem lesz egy második alkalom,
félelem, hogy hiszünk a rontásban,
amikor egy láthatatlan kéz,
ami védi a sorsától,
a távolból olvassa ki a jövőt.

Összeölelkezhetnek egy napon azok,
akik annyira szerették egymást?
Nincsenek fák, amik így az égig érnek.

A fekete macska a távolban figyel téged.
A fekete macska a szemekbe néz,
amikor annyi egybeolvadt álom
és gondolat száll fel az égbe,
egy láthatatlan úton
a földről.

A FEKETE MACSKA TITKAI *(Los secretos del gato negro)*

Az úton a macska
találkozik az elveszettnek
hitt tárgyakkal.
Ez az élet játéka.
Elvesztjük azt, amit szeretünk,
miképpen azt szeretjük, ami nincs nekünk.

A macska, az idegen álmok
legtitokzatosabb tolvaja
egy biztonságos helyen gyűjti össze a tárgyakat.
A ház egyik titkos zugában.

Egy utcasarkon,
ahol a férfi találkozik
az elveszett árnyékkal.
A teste egyik sarkában,
ahol a nő visszaszerzi
az elvesztett érzékenységét.

Az élet jeleit viszi el
a fekete macska az egyik helyről
a másokra anélkül, hogy figyelne a színére
vagy a súlyára, anélkül, hogy érdekelné őt
a tulajdonos neve.

A szabad macskának, ami szabad és gőgös,
mint a szél, ami titokban kimondja
a nevedet, nincs gazdája.
Mindenkit egyformán véd, közömbösen.
Mindenkivel játszik, ártatlanul.
Anélkül, hogy bárkivel is törődne.

Ez a macska nem cselekedhet másképpen.
Megjelenik, amikor a legkevésbé várják.
Súrol a farkával,
amikor nem hiszel a létezésében.

Olyan ez, mint egy szerelmi játék.
Ha vágyod, nem jön.
Ha nyugodt maradsz, egy macska
– félig ember, félig árnyék –
átcsusszan a lábaid között,
és a szemedbe néz.

Abban a percben senki sem emlékszik
az elvesztett dolgokra.
Amiket meg senki sem talál.
Amikre egyáltalán
nem fordítasz figyelmet.

De az egyik sarkon
ott maradnak a fekete macska titkai,
Ami bizonytalan dolgokat gyűjt,
amint azok lábaihoz
dörgölődzik, akik felejteni szeretnének,
de más színben olyasmire bukkannak,
ami annyi bajt okozott nekik.

Nincs mi mást tegyen ez a macska.
Amikor a legkevésbé várod,
visszatér hozzád, amiről azt hitted,
hogy örökre elveszett.

Ez a vad ártatlanság következménye.
Az elkerülhetetlen gyöngédségé.
Mert úgy néz a szemedbe,
mint eddig senki más.
Mert úgy beszél veled, mint senki más,
az elfeledett szavakkal,
amiket a sötétben lopott neked
a legsötétebb álmokból.

ELVÁLASZTOTT PERONOK *(Andenes separados)*

Eső esett a sors kezei között,
amikor a fekete macska
eltévesztette a villamost.
Tudtuk, hogy mi fog történni.

De a férfi várta, bár a nő
nem jött. Egy este várta,
amikor más randevúk egymás karjaiban
egy mosollyal fejeződtek be.

Ismerte a sorsot, mielőtt
megtörtént volna. Mielőtt a nő
telefonált volna egy nem létező telefonfülkéből,
hogy megmondja neki, hogy nem jön el.

Eltévesztette a peront.
Az utolsó pillanatban történhetett
még valami – gondolta a férfi –
mielőtt felfogta volna,
hogy nem jön el.

Elkerülhetetlen volt. A sors
kiolvassa a szemekből az elhibázott mosolyt.
Nincs ideje a realitásra,
amit, úgy látszik, állandóan
ugyanazzal tévesztenek össze.

Ilyen az álom melankóliája.
A gyengédség azok számára létezik, akik szeretik egymást,
még egy idő múlva is. Írj egy szerelmes levelet azoknak,
akiknek szükségük van rá, amióta az
elveszett szenvedéllyel élnek.

De minden, ami él, különös.
Nem tudta elhinni, hogy megtörtént.
Nem lehetett biztos benne, hogy megtörtént.
A nő hívta, hogy megmondja neki,
hogy szereti az utolsó pillanatban.

De a sors úgy akarta, hogy ne lássák már egymást.
A fekete macska a feledéssel a karjaiban,
és a könnycseppek, amik nem állnak le,
amikor egymás szemébe néznek
az elválasztott peronokról.

Valahonnan ismét hívja majd
egy láthatatlan telefonon,
hogy megmondja neki. Hogy nem adja fel.
Mindenki visszatér, habár senki sem hiszi.
A emlékszik, bár elváltak.
És a férfi sem felejt.

A LÉPÉSEK NÉHA *(Los pasos a veces)*

Ugyanazok a szavak
más hangokon.
Ugyanaz a vers
azonos szavakkal.
Ugyanazok a hangok
eltérő hangzásokkal.
Hasonló hangzások
az idő léptével.
Idő a megbánás
karmai között.
Egy fehér lábú
fekete macska
szemében.
És a szerelem
idegen karokban.
Miért ismétlődik
meg a kör különböző
lépésekkel?
Miért jelenik meg
a félelem a közömbös
álom közepén?
Ugyanaz a dilemma
nem létező válaszokkal.
Ugyanazok a számok
eltérően tüntetve fel.
Egyformán akarjuk egymást,
bár másképpen néz ki.
Bensőségesen szeretjük egymást
az érzéketlen fájdalom ellenére.
S habár nem biztos,
ugyanabban a játékban hullunk el
a gögösek és a szemtelenek miatt.
Egy időben esünk el,

mert, mint kicsik, szeretjük egymást.
Gyorsan zuhanunk a földre,
hogy felkeljünk újra.
Ugyanazokkal a szavakkal,
amiket csak néha mondunk ki.

AZ ESŐ ÁLMAI *(Sueños de lluvia)*

Hol marad Afrika, szerelmem,
hol Egyiptom?
Az első kontinensen
a fekete macska várt téged.
A második úton
a gyémántszerű
szürke macska.
De a vallomás után
a Napon voltál,
hogy lefussd az élet
fáradtságát a szakadt álomtól
lankadt testben.
Hol vannak a szavak,
mint ígérek?
Hol van az állhatatosságod?
A zene, amit most
két füled hallgat.
Azok a szavak,
mint az eső álmai,
az óceán közepébe
rejtik majd az utolsó
utazás nyomait.
A veszteség,
amikor befordultunk az utcasarkon,
és nem is tudtunk róla.
Hol van a gyűrűd?
Hol van az,
ami örökké tart,
mint az igazság
megdönthetetlen bizonyítéka?
Azóta érzi a kezem
az esőt, amikor
nem esik.
Nézik a tengert,
amikor ébred a nappal.
De nem tudják elhinni,
amit az ablakon át hallanak,
amikor az nem
a kimondható csend.

Amikor az nem
a minket feljelentő idő.
Mint egy árnyék a térképen,
ahol a hiány
nem siratja el tehetetlenségét,
ami elkerülhetetlennek
tűnteti fel magát.
Az eső álmai különösek,
mert be sohasem teljesülnek.
Élet-álmok,
amik sohasem valósulnak meg.
Esik most
Afrikában, szerelmem?
Mint eső hullanak a szívedben
az undor teli napok?

A VÖRÖS NÉGYSZÖG *(El cuadro rojo)*

A macska hangosan
számolja a nyomait.
Egytől egyig megszámolja
a karmait a mancsain,
mielőtt egy tájképet festene,
amit otthagyni maga után.
Egy elfeledett álmot,
hogynak vállalkozzon az útra.
Szeret szemtelenül táncolni.
Kárörvendő szemekkel mosolyogni.
Szórakozni az élettel,
ahogyan az élet élve minden
bolondságot, ami akkor történik,
amikor nem látja senki.
A macska a tükörben nézi magát.
Nem érdeklik a ráncok.
Sem a karján a lötytyedt bőr.
A szeméit élvezni.
A határozatlan arcát
egy titkolt vággyal,
amit már-már felfed,
amikor észreveszi a távolban.
Szórakozottan nézi
a hegyes agyarakat.
Vonzza vörös szája.
És egyenként számlálja
fehér fogait,
mielőtt élénk pirossal
festeni kezdene a jelenben
egy össze-vissza karcolt területet.

A fekete kandúr elkomorodva
figyeli őt.
De a nőstény elszakad tőle
egy kétségbeesett kiáltással
és távolodik,
átkelve a sors hullámain,
megadva magát
a saját léptei korlátai között
a vörös négyszögnek.

A MACSKA ANGYALLAL *(El gato con ángel)*

A világon van egy templom
egy angyallal, ami egy macskát emel
két kezében a magasba. A Hold,
amikor besüt, megvilágítja
bársonyos bundáját. A Naptól
csillogni kezd a szeme
az ártatlanság fehér tollaival
együtt.

Az én szívemben is
együtt él a világ a természettel.
A karjaimban érzem a feje súlyát.
A mancsai megsemmisítő csapásainak a visszhangját,
amikor tigrissé változik.

Lehetetlen látni az elmerengő arcot,
amilyen ismeretlen az egyház útja.
Te, akit később fogok szeretni,
az egyik ilyen napon találkozol vele.
Közben várni fogok,
egyik oldalamon a magánnyal, a másikon az étellel.
És közben a halállal fogok játszani.
Remélem, majd meglátom, hogy ki lesz a győztes.

MINDEN BIZONYOS IDŐKÖZÖNKÉNT *(Cada cierto tiempo)*

A föld megvizsgálja
minden bizonyos időközönként
a saját képét,
valamilyen hasonlóságot keres,
amiről nem tudni, mi is az.
Vannak szív formájú
szürke napok.
Hideg napok, amikor
különös hangok hullanak.

Heves napok a titkok
feljegyzésére és megőrzésére.
A szomjas fák
megnyílnak, mihelyt megérzik
a szél nedvességét.
A fű nevet a homok
színén. És az állatok
elbújnak a sziklák alatt.
Csak a macskák járnak bátran
ott, ahol az emberek megállnak
az idő szemaforjának
– a szemben és a vérben meggyulladt –
erős és pislogó
piros lámpája előtt.
Minden bizonyos időben, amikor
azt hisszük, hogy minden elveszett.
Minden bizonyos időben,
amikor sérelmet érzünk,
de nem tudjuk pontosan, hogy miért.
Néha pár napra van szükség,
hogy felfogjuk.
Máskor pár hónapra, megint máskor pár évre.

NAGYON BENT *(Muy dentro)*

Most, hogy nem akarlak,
meg akarom mondani, hogy szeretlek.
Azt gondolnád, hogy megbolondultam,
de nem így van.
Mondhatnám *adiós* vagy *goodbye baby*
vagy *agur* vagy *au revoir*.
De be kell vallanom,
hogy akartalak, mint soha,
mint soha azelőtt,
és mindannak ellenére,
hogy könnyes szemmel járok
és különös mosollyal az ajkamon,
amikor utoljára ejtem ki
a nevedet.
Nem, nem, így hagylak el.
Ez a felismerése annak, hogy szeretlek,
amikor elveszítettelek.
Szeretlek,
amikor elhagytalak.
Nem, nem kell bűnösöket keresni,
sem elcsépett szemrehányásokhoz
folyamodni.

Sem olyan napokhoz fordulni,
amik egymás ellen fordítanak.
A száraz télhez.
A nedves nyárhoz.
Az őszhöz, ami az igazságot
hamis mélabúvá változtatja,
ami az életet magyarázza nekünk,
és megbocsátja elkövetett tévedéseinket.
A falevelek hullanak, ahogyan öregszik a test,
amikor kézmozdulatokkal, csókkal és
szavakkal szeretkeztek,
amik most nem hagyják el az ajkat,
mint egy búcsúzáskor elvesző ölelés,
ami tegnap történt, de oly távolinak tűnik.
De alapjában véve itt van a közelben,
mint amikor a szerelmet keressük,
amit a kezünkben tartottunk,
de nem tudtunk magunkba szívni,
hogyan a szemünkben csillogjon,
és rajtunk keresztül szőljon.
Nem jó *adiós*-t mondani.
Csendben távozni megéri
még a szenvedést.
Egyszer nagyon hangosan kiáltani akarom:
Akarlak, de türtőztetem magam!
Szeretlek, de képtelen vagyok!
Egy új szerelemért megyek,
hogyan vigye el a másikat,
ha azt mondom, hogy nem létezik.
Azért szeret, ami vagyok,
és nem azért, amiről érzem,
hogyan nem tartozik hozzám.
És sajnálom – mondhatnám –
hogyan a búcsúzásnál veszem észre, hogy
jobban szeretlek, de szívesebben
mondom sajnálkozva,
goodbye vagy *agur* – a csendben,
amikor a szerelem kiáltássá változik.
– (Nagyon szelíddé, mint
amikor beköszönt a tavasz,
ami, bár távolinak tűnik,
itt van, nagyon is belül) –.

ÉPPEN AMIKOR JÖN A NAPPAL **(A punto de abrirse al día)**

Hangok hallhatók az utcán
és könnyed lárma az agyban
hajnalban

éppen amikor jön a nappal.
Nem a levegő hangjai,
sem szél sodorta szavak,
a közöny nyögdécselése
a csend suttogása,
amit csak a belső fül képes felfogni,
amikor az álmokban felfedezi
a legvégzetesebb ébredést.
A szerelem fekete macskája
hirtelen kereket oldott.
Nem is ment át az utca
egyik oldaláról a másikra, a sarkokon
sem fordult be,
amikor hallhatóvá váltak olyan titkok,
amikről sohasem sejtették,
hogyan hangosan kimondják.
A férfiak álma olyan ártatlan,
mint a kamaszoké.
A nők vágya
olyan bizonytalan,
mint a lányoké.
A szerelem megerősíti az indiszkrécióját,
mint rendszerint.
A hallható hangok mintha
megsokszoroznák a visszhangot.
De az élet folytatja
a játékát: meghal egy ember,
születik egy gyerek. Esik az eső
az éjszakai magaslatokon,
amikor egy fekete macska szemében
csend születik,
ami első pillantásra
hidegnek tűnik.
De ismét felébred minden
később bizonyossá válik,
ami bizonytalannak látszott.
Hazugsággá válik,
ami biztosnak tűnt.
Ez a világ különvált.
A titkok ismét elrejtőznek,
és összekeverednek a vágyak.
Senki se feledkezzen meg róla!
Senki se emlékezzen arra,
amit éjjel hallott!
Amikor már-már felkel a nap,
összegyűlnek a macskák
egy diszkrét kis utcában,
hogyan osztzkodjanak a bánat színein,
és az örömen, mint a sors leheletén.
A világ se nem fehér, se nem fekete.

A szerelem nem felejtés.
A fájdalom nem szenvedés.
Minden egy olyan napon kezdődött,
amikor külön-külön jártak.

ANNYISZOR (*Tantas veces*)

Ha ki kellene mondanom a neved,
nagyon lágyan tenném.
Ha emlékezni kellene a szenvedésre,
nagyon lassan tenném.
Ha mosolyognom kellene egy pillanatban,
nagyon gyorsan tenném.
Ha fel kellene tárnom a panaszomat,
nagyon vontatottan tenném.
De ha el kellene ismételni a nevemet,
kissé közömbösen tenném.
És ha meg kellene nézni magam a tükörben,
mosolyogva tenném.
És ha ki kellene mondanom még egyszer
a *szerelem* szót,
vagy a mondatot, ami engem megrémít,
ahogyan *szeretlek*
erőszakosan tenném.
És ha kissé gyanakodnék,
hogy nem éri meg a kint, amit érzek,
azt mondanám neked, hogy sajnálom.
De ha tévednem kellene,
hogyan észrevegyek mindent,
újra megpróbálnám. Megpróbálnám
annyiszor, amennyiszor csak kell.
Annyiszor kiejteném a te nevedet,
és próbálkozás közben elveszteném az enyémet.
És ha be kellene ismernem a tévedésemet,
azonnal bocsánatot kérnék.

AZ ÉLETEM SZEMREHÁNYÁSA (*El reproche de mi vida*)

amitől a legjobban undorodom ezen a világon,
az az, ahogyan elhallgatja a nevemet,
mintha menekülne előlem,
vagy nem tudja, hogy mit mondjon nekem.
Nézd csak, a nő nevet a férfin.
Nézd csak, a férfi nem bízik a szerelemben,

mert nehéz jól összekapcsolni
az igazságot a legnemesebb érzéssel.

De az, amitől a legjobban undorodom, az,
ahogyan visszaverik a kérdéseimet.
Mintha megbocsátának nekem megbocsátás nélkül.
Mintha vigyáznának rám anélkül, hogy vigyáznának.

Így teszek szemrehányást magányos létezésemnek.
Az álmokban gyenge, de az életben
csak tovább akarok menni.
És ez sohasem felel meg nekem.

HIÁNYZIK EGY VERS

(Falta un poema)

Hiányzik egy vers.
Igen, az, amit kigondoltam egy éjjel,
de reggelre elveszett.
Az, ami mintha még látszana.
Az, amit most írok,
miközben azt mondom neked, hogy hiányzol,
még akkor is, amikor magányosan hagyod az ágyamat.
Hová mész ezeken a napokon,
amik nem adnak magyarázatot?
Hová, ahogyan elvesznek ezek a versek,
ha nem írom meg őket azonnal?
Hová ezeken az éjjeleken,
amikor otthagysz nekem büntetésül a lelket
az ajkadon maradt bor ízével?

Igen, hiányzott ez a vers,
amit most írok a megjósolt
érzések havában.
A magányos szerelem hidegében,
amitől reszketünk a messzeségben,
amint felfogjuk az annyiszor
elhajított vágyat.

Ez a vers, amit most átadok
neked holnapra,
a kutyák egy éjszakája után,
amikor azt akartam, hogy macskák jöjjenek
– a fekete a lábához
a fehér egészen a fejhez –
és aludjanak mivelünk
az ágyban.

Éjjel ezek a dolgok vannak:
mint egy álom, amit inkább elfelejtenék
jön egy vers és senki sem
kel fel, hogy befejezze.

De már látod, valaki kiválaszt egy élet-típust,
mint az állatokat választják ki a csapatból,
amik az álmokban az úrben megugatják
a nemesebb érzéseket.

Miközben mások elnyávojják az ostobaságukat
az egymással versengő közeli térségekben – egy éjszaka, amikor hiányzott ez a vers –
mert hiszik, hogy a szerelem mindenhová elkíséri őket.

London (2005. július)

Toronto és New York (2006. július)

és Vitoria-Gasteiz (2006. december)